

POJILLE, JOITA JOSKUS RAKASTIN -KIRJAN TEKIJÄLTÄ.



*KESÄ,
JOLLOIN
MINUSTA
TULI
KAUNIS*



JENNY HAN



*KESÄ,
JOLLOIN
MINUSTA
TULI
KAUNIS*

JENNY HAN

SUOMENTANUT ANTTI HULKKONEN

Werner Söderström Osakeyhtiö
Helsinki



Englanninkielinen alkuteos
The Summer I Turned Pretty

Copyright © 2009 by Jenny Han. Published by arrangement
with Folio Literary Management, LLC and Sebes & Bisseling
Literary Agency.

Kannen kuva © Amazon Prime
Courtesy of Amazon Content Services LLC
and Wiip Productions, LLC

Suomenkielinen laitos © Antti Hulkkonen ja WSOY 2022

ISBN 978-951-0-48327-5
Painettu EU:ssa

*Kaikille tärkeille sisarille elämässäni,
ja aivan erityisesti Clairelle.*

Kiitokset

Ensimmäiset kiitokseni saavat aina Pippinin naiset: Emily van Beek, Holly McGhee ja Samantha Cosentino. Kiitoksen ansaitsee myös erinomainen toimittajani Emily Meehan, joka tukee minua paremmin kuin kukaan, sekä Courtney Bongiolatti, Lucy Ruth Cummins ja koko Simon & Schusterin väki. Monet kiitokset Jennalle ja Beverlylle sekä Calhoun Schoolille jatkuvasta tuesta kirjailijanurallani.

Kiitokset Longstockings-kirjoituspiirille ja erityisesti yhdelle sen jäsenelle, joka istui joka maanantai minua vastapäätä ja kannusti minua – Siobhan, tarkoitan sinua. Ja kiitokset Aramille, joka innosti minua kirjoittamaan ikuisesta ystävydestä – sellaisesta, joka kestää läpi poikaystävien ja hiekkarantojen ja lasten ja elämän.



»Ihan uskomatonta, että olet täällä», sanon.

Hän kuulostaa melkein ujolta vastatessaan: »Niin onkin.» Sit-
ten hän empii hetken. »Aiotko kuitenkin lähteä mukaani?»

En ymmärrä, miksi sellaista pitää edes kysyä. Lähtisin minne
vain hänen kanssaan. »Kyllä», sanon hänelle. Tuntuu kuin kaikki
muu katoaisi ja jäljelle jäisi vain tuo sana, tämä tuokio. Vain me
kaksi olemme olemassa. Kaikki, mikä tapahtui viime kesänä ja
kaikkina kesinä sitä ennen, on johtanut tähän. Tähän hetkeen.



luku 1

Olimme istuneet autossa suunnilleen seitsemäntuhatta vuotta. Tai siltä se ainakin tuntui. Veljeni Steven körötteli hitaammin kuin mummimme. Istuin etupenkillä hänen vieressään ja pidin jalkojani kojelaudalla. Äiti puolestaan nuokkui takapenkillä umpiunessa. Nukkuessaankin hän näytti valppaalta, aivan kuin voisi milloin vain havahtua ohjailemaan liikennettä.

»Aja lujempaa», yllytin Steveniä ja töytäisin häntä olkapäähän. »Ohitetaan nyt edes tuo pyöräilevä pikkupoika.»

Steven ei piitannut puheistani. »Kuljettajaan ei saa kajota», hän sanoi. »Ja ota likaiset jalkasi kojelaudaltani.»

Kipristelin ja ojentelin varpaitani. Minusta ne näyttivät ihan puhtailta. »Ei se ole sinun kojelautasi. Älä unohda, että tämä on pian minun autoni.»

»Jos joskus onnistut saamaan ajokortin», hän tuhahti. »Sinunlaisiasi ei pitäisi edes päästää auton rattiin.»

»Hei, katso!» hihkaisin ja osoitin ulos ikkunasta. »Tuo pyörätuoli on jo kierroksen meitä edellä.»

Steven ei vastannut, joten aloin räplätä radiota. Melkein parasta rannalle menemisessä olivat erilaiset radiokanavat. Tunsin ne yhtä

hyvin kuin asemat, joita kuuntelin kotona, ja kun Q94 kajahti radiosta, tiesin sisimmässäni olevani pian perillä – rannalla.

Löysin suosikkiasemani, joka soitti kaikkea popista iskelmiin ja hiphopiin. Siellä soi juuri Tom Pettyn »Free Fallin». Aloin laulaa Tomin mukana. »*She's a good girl, crazy 'bout Elvis. Loves horses and her boyfriend too.*»

Steven kurottui vaihtamaan kanavaa, mutta läpsäisin hänen kätensä sivuun. »Ajaisin mieluummin vaikka mereen kuin kuuntelisin hoilotustasi, Belly.» Hän teeskenteli kurvaavansa oikealle.

Lauloin entistä kovempaa, jolloin äiti heräsi ja alkoi myös laulaa. Meillä kummallakin oli karkea ääni, ja Steven pudisteli päätään tutulla, tuskastuneella tavallaan. Häntä ärsytti jäädä alakynteen. Vanhempiemme erottua se oli alkanut kiusata häntä aivan erityisesti – hän oli perheen ainoa mies, kun isä ei ollut enää pitämässä hänen puoliaan.

Ajoimme verkkaisesti kaupungin läpi, ja vaikka olin juuri häرنännyt Steveniä hidastelusta, en oikeasti ollut pahoillani. Tämä taitaval, juuri tämä hetki, oli minulle tärkeä. Kaupungin tutut näkymät, Jimmy's Crab Shack -ravintola, minigolfrata, surffaussvälinepuodit. Tuntui kuin palaisimme kotiin pitkältä, pitkältä matkalta. Kuin olisimme ajaneet keskelle kesää ja sen miljoonia mahdollisuuksia.

Kun lähestyimme taloa, tunsin rinnassani tuttua värinää. Olimme melkein perillä.

Veivasin ikkunan auki ja päästin aistini valloilleen. Ilma maistui samalta kuin aina, tuoksui siltä, miltä pitikin. Hiuksiani pörröttävä ilmavirta, suolainen merituuli, kaikki oli juuri niin kuin kuului. Aivan kuin se kaikki olisi vain odottanut saapumistani.

Steven sysäsi minua kyynärpäällään. »Ajatteletko Conradia?» hän kiusoitteli.

Kerrankin pystyin vastaamaan kieltävästi. »En», tiuskaisin.

Äiti työnsi päänsä selkänojien väliin. »Tykkäätkö yhä Conradista, Belly? Viime kesänä minusta alkoi vaikuttaa siltä, että sinulla ja Jeremiah'lla oli jotakin tekeillä.»

»Mitä? Sinulla ja Jeremiah’lla?» Steven näytti järkyttyneeltä.
»Mitä Jeremiah’n kanssa tapahtui?»

»Ei mitään», vastasin heille molemmille. Tunsin, kuinka punastus alkoi hiipiä ylös rintaani. Olisinpa jo niin ruskettunut, ettei sitä huomaisi. »Eivätkö ihmiset voi olla hyviä kavereita ilman, että se tarkoittaa mitään sen kummempaa? Älkää enää ikinä mainitko koko asiaa.»

Äiti nojautui takaisin takapenkille. »Sovittu», hän sanoi. Hänen äänessään oli se tietty päättäväinen sävy, jota vastaan edes Stevenin ei kannattanut pullikoida.

Mutta koska Steven oli Steven, hän yritti silti. »Mitä sinä ja Jeremiah puuhasitte? Ei saa vihjailla, jos ei aio selittää kunnolla.»

»Anna nyt jo olla», vastasin hänelle. Stevenille ei kannattanut paljastaa mitään, sillä hän kääntäisi sen vain pilkaksi. Eikä mitään kerrottavaa edes ollut. Ei ollut koskaan ollutkaan, ei varsinaisesti.

Conrad ja Jeremiah olivat Beckin pojat. Beck oli Susannah Fisher, omaa sukua Susannah Beck. Äitini oli ainoa, joka kutsui häntä Beckiksi. He olivat tunteneet toisensa yhdeksänvuotiaasta asti – ja nimittivät toisiaan verisisariksi. Se ei ollut tyhjää puhetta; todisteena heillä oli ranteessaan samanlaiset, sydämen muotoiset arvet.

Kun synnyin, Susannah väitti heti tienneensä, että toinen hänen pojistaan kuuluisi minulle. Hän sanoi sen olevan kohtaloni. Äitini, joka ei yleensä uskonut moisiin juttuihin, piti sitä erinomaisena ratkaisuna, kunhan minulla ehtisi olla ainakin muutama muukin ihastus ennen kuin asettuisin aloilleni. Itse asiassa hän puhui »rakastajista», mutta se sana sai minut kiemurtelemaan. Susannah painoi kätesä poskilleni ja sanoi: »Saat varauksettoman siunaukseni, Belly. Olisi kurjaa menettää poikani kenellekään toiselle.»

Perheeni oli viettänyt kaikki kesät Susannah’n rantahuvilalla Cousins Beachissa siitä asti kun olin vasta vauva, tai oikeastaan pidempäänkin. Minulle Cousinsissa tärkeintä ei ollut itse kaupunki vaan talo. Huvila oli koko maailmani. Meillä oli siellä oma, yksityinen hiekkaranta. Kesäpaikka oli kokoelma kaikkea mahdollista.

Oli taloa kiertävä kuisti, jota juoksimme ympäri, kannukaupalla jääteetä, uima-allas yöuinteja varten – ja pojat, erityisesti pojat.

Mietin usein, miltä pojat näyttivät joulukuussa. Koetin kuvitella heidät karpalonpunaisissa kaulahuiveissa ja korkeakauluksisissa neulepaidoissa seisomassa punaposkisina joulukuusen vieressä, mutta mielikuva tuntui aina jotenkin valheelliselta. Talvinen Jeremiah ja talvinen Conrad olivat minulle vieraita, ja kadehdin kaikkia, jotka tunsivat heidät. Sandaalit, auringon polttamat nenät, uimahousut ja hiekka kuuluivat minulle. Mutta entä ne kaikki Uuden-Englannin tytöt, jotka saivat leikkiä heidän kanssaan lumisotaa metsässä? Jotka käpertyivät heidän kylkeensä odotamaan auton lämpenemistä, ja joille he lainasivat takkinsa, kun ulkona pakasti. No jaa, Jeremiah ehkä tekikin niin. Ei Conrad. Conrad ei sellaiseen suostuisi; se ei ollut hänen tyylistään. Mutta oli miten oli, se ei tuntunut reilulta.

Niin minä sitten istuin lämpöpatterin kyljessä historiantunnilla ja mietin, mitä he tekivät, lämmittelivätkö hekin varpaitaan patteria vasten jossakin. Laskin päiviä seuraavan kesän alkuun. Talvi oli minusta oikeastaan ihan turhaa aikaa. Vain kesällä oli väliä. Mittasin elämäni kesissä. Tunsin herääväni henkiin vasta kesäkuussa, kun pääsin sille rannalle, siihen taloon.

Conrad oli pojista puolitoista vuotta vanhempi. Hän oli tumma, tumma, tumma. Täydellisen tavoittamaton, saavuttamattomissa. Hänellä oli ilkkurisesti virnistelevä suu, jota huomasin usein tuijottavani. Virnistelevää suuta tekee mieli suudella, suukottaa se sileäksi ja saada virne katoamaan. Tai ehkä ei kokonaan katoamaan... mutta jotenkin hallintaan. Ottaa se omakseen. Juuri niin tahdoin tehdä Conradille. Ottaa hänet omakseni.

Jeremiah taas – hän oli kaverini. Hän oli minulle ystävällinen. Hän oli poika, joka halasi yhä äitiään, tahtoi yhä pitää tätä kädestä, vaikka oli oikeastaan jo liian vanha sellaiseen. Eikä se hävettänyt häntä. Jeremiah Fisherillä oli aina niin hauskaa, ettei hän ehtinyt nolostelemaan.

Olin varma, että Jeremiah oli koulussa suositumpi kuin Conrad. Tytöt pitivät hänestä varmasti enemmän. Conradia ei varmasti edes juuri huomattaisi, jollei hän pelaisi jalkapalloa. Hän olisi pelkkä vähäpuheinen, oikukas Conrad, ei mikään pelikenttien jumala. Ja siitä minä pidin. Minusta oli mukavaa, että Conrad oli mieluiten yksin ja soitti vain kitaraa. Aivan kuin hän olisi kaikenlaisten lukion lapsellisuuksien yläpuolella. Ajattelin usein, että jos Conrad kävisi minun kouluani, hän ei kuuluisi jalkapallojoukkueeseen vaan toimittaisi kirjallisuuslehteä ja saattaisi huomata jonkun minunlaiseni.

Kun viimein ajoimme talon eteen, Jeremiah ja Conrad istuivat kuistilla. Nojauduin Stevenin puoleen ja tööttäsin torvella kahdesti, mikä kesäkielellämme tarkoitti: *Tulkaa auttamaan laukkujen kantamisessa, ja pian sittenkin.*

Conrad oli nyt kahdeksantoista. Hän oli juuri viettänyt syntymäpäiväänsä. Hän oli pidempi kuin viime kesänä, mitä oli vaikea uskoa. Hänen tukkansa oli leikattu sivuilta lyhyeksi ja oli yhtä tumma kuin aina ennenkin. Toisin kuin Jeremiah'n, jonka hiukset olivat pitkät ja hiukan sotkuiset, mutta hyvällä tavalla – kuin 1970-luvun tennistähdellä. Nuorempana hänen keltaiset kutrinsa olivat kihartuneet ja paahtuneet kesällä melkein platinanvaaleiksi. Jeremiah oli inhonnut kiharoitaan. Conrad oli uskotellut hänelle, että leivän kuori sai tukan kihartumaan, eikä Jeremiah ollut sen jälkeen hetkeen suostunut syömään voileipiään loppuun vaan oli jättänyt niistä reunat Conradille. Iän myötä Jeremiah'n kiharat kuitenkin suoristuivat pelkiksi laineiksi. Minun oli ikävä hänen kiharoitaan. Susannah kutsui häntä pikku enkelikseen, ja siltä hän rusottavine poskineen ja keltaisine suortuvineen oli ennen näyttänytkin. Rusottavat posket hänellä oli edelleen.

Jeremiah nosti kämmenet suulleen torveksi ja huusi: »Steve-o!»

Istuin autossa ja katselin, kuinka Steven asteli heidän luokseen ja halasi heitä niin kuin pojat halaavat toisiaan. Ilma tuoksui

suolaiselta ja kostealta, aivan kuin kohta alkaisi sataa merivettä. Olin sitovinani tossujeni nauhoja, mutta oikeastaan halusin vain katsella heitä ja taloa vielä pienen hetken kaikessa rauhassa. Talo oli iso ja harmaa ja valkoinen ja näytti samalta kuin useimmat huvilat tien varrella, paremmalta vain. Se näytti juuri siltä kuin rantahuvilan minusta pitikin näyttää. Se näytti kodikkaalta.

Sitten myös äiti nousi autosta. »Hei, pojat. Missä äitinne on?» hän tervehti.

»Moi, Laurel. Äiti on päiväunilla», Jeremiah vastasi. Yleensä Susannah ampaisi ulos talosta sillä sekunnilla, kun automme kaartoi pihaan.

Äiti harppoi kolmella pitkällä askeleella poikien luo ja rutisti heitä kumpaakin tiukasti. Äitini halasi yhtä lujasti ja varmasti kuin kättelikin. Sitten hän pujahti ovesta sisään aurinkolasit otsallaan.

Kiipesin autosta ja heilautin kassini olalleni. He eivät ensin edes huomanneet tuloani. Mutta sitten he huomasivat. He todellakin huomasivat. Conrad silmäisi minua pikaisesti päästä varpaisiin niin kuin pojat joskus ostoskeskuksessa. Hän ei ollut milloinkaan ennen katsonut minuun niin. Ei kertaakaan. Tunsin autossa alkaneen punastukseni palaavan. Jeremiah taas hätkähti. Hän tuijotti niin kuin ei tunnistaisi minua. Se kaikki tapahtui suunnilleen kolmessa sekunnissa, mutta hetki tuntui paljon, paljon pidemmältä.

Conrad halasi minua ensin, mutta jotenkin matkan päästä, jottei tulisi liian lähelle. Hänen hiuksensa oli juuri leikattu, ja hänen niskansa näytti vaaleanpunaiselta ja pehmeältä kuin vauvan iho. Hän tuoksui valtamereltä. Hän tuoksui Conradilta. »Minusta rillit sopivat sinulle paremmin», hän sanoi korvaani.

Se kirpaisi. Sysäsin hänet kauemmas ja sanoin: »Ei voi mitään. Piilolinssit tulivat jäädäkseen.»

Hän hymyili minulle, ja se hymy – se meni ihoni alle. Niin kävi joka kerta. »Olet tainnut saada näitä lisää», hän sanoi ja naputti

nenänvarttani. Hän tiesi, kuinka paljon pisamani kiusasivat minua, ja härnäsi minua silti niistä aina.

Sitten Jeremiah kaappasi minut syliinsä ja melkein nosti minut ilmaan. »Pikku-Bellystä on tullut iso tyttö!» hän riekkui.

Nauroin. »Päästä minut alas», komensin. »Haiset hieltä.»

Jeremiah hohotti. »Sama vanha Belly», hän sanoi mutta tujjotti minua samalla kuin ei olisi aivan varma, kuka olen. Hän kallisti päätään ja totesi: »Jokin sinussa on muuttunut. Belly.»

Varauduin härnäykseen. »Mikä muka? Minulla on vain piilarit.» En ollut itsekään vielä aivan tottunut naamaani ilman silmälaseja. Paras ystäväni Taylor oli yllyttänyt minua vaihtamaan piilolinssisiin kuudennelta luokalta asti, ja olin viimein suostunut kuuntelemaan häntä.

Hän hymyili. »En tarkoita niitä. Näytät vain erilaiselta.»

Palasin auton luo, ja pojat tulivat perässäni. Purimme kuorman reippaasti, ja kun kaikki oli valmista, otin matkalaukkuni ja kirjakassini ja suuntasin suoraan vanhaan huoneeseeni. Susannah oli asunut siinä lapsena. Sen seinillä oli haalistunutta ruututapettia, ja kalusteet olivat valkoiset. Siellä oli myös ihana soittorasja. Kun sen kannen avasi, vanhanaikainen versio *Romeon ja Julian* tunnussävelmästä alkoi soida, ja pieni, pyörähtelevä ballerina tanssi sen tahdissa. Pidin rasiassa korujani. Kaikki huoneessani oli vanhaa ja haalistunutta, mutta se juuri minua siinä miellytti. Tuntui kuin kätkeytyt salaisuudet odottaisivat sen joka nurkassa, seinissä, pylväsängyssä ja aivan erityisesti soittorasjassa.

Conradin näkeminen pitkästä aikaa ja häneltä saamani katse olivat saaneet minut kaipaamaan pientä hengähdystaukoa. Kaappasin lipastoni päältä pehmojäakarhun ja puristin sen tiukasti rintaani vasten – sen nimi oli Junior Mint, tuttavallisemmin vain Junior. Istahdin Juniorin kanssa vuoteelleni. Sydämeni jyskytti niin hurjasti, että kuulin sen. Kaikki oli kuin ennen mutta silti erilaista. He olivat katselleet minua kuin olisin oikea tyttö enkä vain jonkun pikkusisko.



luku 2

IKÄÄ KAKSITOISTA VUOTTA

Sydämeni särkyi ensimmäisen kerran tässä talossa. Olin kahden-
toista.

Ilta oli siitä erikoinen, että pojat eivät olleet kaikki yhdessä – Steven ja Jeremiah olivat menneet yöksi kalaan joidenkin pelihallissa tapaamiensa poikien kanssa. Conrad oli sanonut, ettei ollut sillä tuulella, eikä minua tietenkään ollut kutsuttu, joten olimme kahden.

Emme siis yhdessä, mutta ainakin samassa talossa.

Lojuin huoneessani jalat seinää vasten ja luin rakkausromaanina, kun Conrad kulki ohi. Hän pysähtyi ja kysyi: »Mitä puuhaat nyt illalla, Belly?»

Piilotin kiireesti kirjani kannen. »En mitään», vastasin. Koetin pitää ääneni tasaisena, jotten kuulostaisi liian kiihtyneeltä tai innostuneelta. Olin jättänyt oven tarkoituksella auki siinä toivossa, että hän pistäytyisi.

»Lähtisitkö kanssani rantakadulle?» hän kysyi. Hän kuulosti viattomalta, melkein liian viattomalta.

Sitä hetkeä olin odottanut. Aika oli koittanut. Olin viimein tarpeeksi vanha. Jokin sisälläni tiesi sen myös ja tunsii olevansa valmis. Vilkaisin häneen yhtä viattomasti kuin hän oli ollut. »Ehkä. Mieleni on tehnyt toffeeomenaa.»

»Minä voin tarjota», hän lupasi. »Pukeudu vain kiireesti, niin lähdetään. Äidit ovat menossa elokuviin. Saamme heiltä kyydin.»

Nousin istumaan ja sanoin: »Okei.»

Heti Conradin mentyä suljin oven ja ryntäsin peilin eteen. Avasin lettini ja harjasin hiukseni. Sinä kesänä ne olivat pitkät, melkein vyötärölleni asti. Sitten riisuin uimapukuni ja puin ylleni valkoiset shortsit ja parhaan harmaan puseroni. Isäni sanoi sen värin sopivan silmiini. Tuhrin huuliini mansikkakreemin makuista huulikiiltoa ja sujautin putkilon taskuuni – kaiken varalta. Sitä ehkä tarvittaisiin lisää.

Autossa Susannah virnisteli minulle taustapeleistä. Vastasin hänelle *lopeta nyt jo* -katseella, mutta mieleni teki hymyillä takaisin. Conrad ei kuitenkaan huomannut mitään. Hän katseli ulos ikkunasta koko matkan.

»Pitäkää hauskaa, lapset», Susannah sanoi ja iski minulle silmää, kun suljin auton oven.

Conrad osti minulle heti ensimmäiseksi toffeeomenan. Itselleen hän osti limua, mutta ei muuta – yleensä hän söi ainakin omenan tai pari, tai tippaleivän. Hän vaikutti hermostuneelta, mikä sai minut tuntemaan oloni vähemmän hermostuneeksi.

Kun kävelimme pitkin rantalaituria, annoin käteni roikkua sivullani – *kaiken varalta*. Hän ei kuitenkaan tarttunut siihen. Oli sellainen aivan täydellinen kesäilta, tuuli virkistävästi mutta sadetta ei tullut pisaraakaan. Huomenna sataisi, mutta sinä iltana tuntui vain viileä tuulenhenkäys, ei muuta.

Sanoin: »Istutaan, niin syön omenani», ja niin me teimme. Istahdimme penkille, josta näkyi hiekkarannalle.

Puraisin omenaani varovaisesti. Pelkäsin toffeeen takertuvan hampaisiini, ja mitä suutelemisesta sitten tulisi?

Hän ryysti kokistaan ja vilkaisi sitten kelloonsa. »Kun olet valmis, mennään heittämään rengasta.»

Hän halusi voittaa minulle pehmoleulun! Tiesin jo, minkä valitsisin – jääkarhun, jolla on kapeasankaiset silmälasit ja kaulahuivi. Olin haaveillut siitä koko kesän. Saatoin jo kuvitella, kuinka esittelisin sitä Taylorille. Ai, tämäkö? Conrad Fisher voitti sen minulle.

Ahmin loput omenasta parilla haukkauksella. »Okei», sanoin ja pyyhin suuni kämmenselkääni. »Mennään.»

Conrad paineli suoraan renkaanheittokojulle, ja minun piti kipittää täyttä vauhtia pysyäkseni mukana. Hän ei tapansa mukaan juuri jutellut, joten puhua pälpätin hänenkin puolestaan. »Minusta tuntuu, että kun palaamme kotiin, äiti tilaa meille viimein kaapeli-tv:n. Steven ja isä ovat yrittäneet suostutella häntä iät ja ajat. Hän väittää, ettei välitä telkkarista, mutta täällä hän tuijottaa A&E:n elokuvia ihan tauotta. Ihme teeskentelyä», selitin, mutta ääneni vaimeni, kun huomasin, ettei Conrad edes kuunnellut. Hän katseli rengaskojussa työskentelevää tyttöä.

Tyttö oli ehkä neljäntoista tai viidentoista. Ensimmäiseksi katseeni osui hänen shortseihinsa. Ne olivat sitruunankeltaiset ja aivan mahdottoman lyhyet. Täsmälleen samanlaiset shortsit, joista pojat olivat pilkanneet minua kaksi päivää sitten. Olin ollut hyvin ylpeä shortseistani, kun ostin ne Susannah'n kanssa, ja pojat olivat vain nauraneet. Tytön yllä ne kyllä näyttivät paljon paremmilta.

Hänen jalkansa olivat laihat ja pisamaiset, samoin kuin hänen käsivartensa. Kaikki hänessä oli kapeaa, jopa hänen huulensa. Hänen hiuksensa olivat pitkät ja aaltoilevat. Ne olivat punaiset mutta niin vaaleat, että olivat melkein persikan väriset. Ne olivat ehkä kauneimmat koskaan näkemäni hiukset. Hän oli kiinnittänyt ne sivulle, ja kun hän ojensi asiakkaille renkaita, hänen piti tämän tästä heilauttaa pitkä poninhäntänsä pois tieltä.

Conrad oli tullut rantalaiturille tytön takia. Hän oli pyytännyt minut mukaansa, koska ei halunnut tulla yksin, ja Steven ja

Jeremiah olisivat häرنänneet häntä. Siinä kaikki. Se oli ainoa syy. Ymmärsin kaiken nähdessäni, kuinka hän katseli tyttöä ja tuntui melkein pidättävän hengitystään.

»Tunnetko hänet?» kysyin.

Hän näytti häkeltyneeltä, aivan kuin olisi unohtanut minun olevan paikalla. »Hänetkö? En oikeastaan.»

Purin huultani. »No, haluaisitko?»

»Haluaisinko mitä?» Conrad oli ymmällään, ja se tuntui ärsyttävältä.

»Haluatko tutustua häneen?» kysyin kärsimättömästi.

»Joo kai.»

Tarrasin hänen hihaansa ja marssin suoraan kojun luo. Tyttö hymyili meille, ja vastasin hymyyn, koska se kuului asiaan. Esitin roolia. »Kuinka monta rengasta?» tyttö kysyi. Hänellä oli hammasraudat, mutta hän sai ne näyttämään kiinnostavilta – pikemminkin hammaskoruilta kuin oikomislaitteelta.

»Otamme kolme», vastasin hänelle. »Kivat shortsit.»

»Kiitos», hän sanoi.

Conrad rykäisi. »Ne ovat hienot.»

»Kun minulla oli aivan samanlaiset pari päivää sitten, väitit niitä kyllä liian lyhyiksi.» Käännyin tytön puoleen ja sanoin: »Conrad on ihan liian huolehtivainen. Onko sinulla isoveljeä?»

Tyttö naurahti. »Ei ole.» Conradille hän sanoi: »Ovatko nämä sinusta liian lyhyet?»

Conrad punastui. En ollut koskaan aiemmin nähnyt hänen punastuvan, vaikka olin tuntenut hänet koko ikäni. Minusta tuntui, että kerta saattoi hyvin jäädä myös viimeiseksi. Katsoin suurieleisesti kelloani ja sanoin: »Käyn vielä maailmanpyörässä ennen kuin lähdemme, Con. Koeta voittaa minulle palkinto.»

Conrad nyökkäsi kiireesti, ja hyvästelyäni tytön lähdin pois. Kiiruhdin kohti maailmanpyörää niin vikkelästi kuin pystyin, jotta he eivät näkisi minun itkevän.

Myöhemmin sain kuulla, että tytön nimi oli Angie. Conrad voitti minulle jääkarhun, jolla oli silmälasit ja kaulahuivi. Hän kertoi Angien sanoneen sen olevan kojun hienoin palkinto. Hän sanoi myös arvelleensa minunkin pitävän siitä. Väitin, että olisin mieluummin ottanut kirahvin, mutta kiitos kuitenkin. Karhu sai nimen Junior Mint, ja jätin sen kesähuvilalle, minne se kuului.



luku 3

Kun olin purkanut laukkuni, painelin suoraan uima-altaalle, missä tiesin poikienkin olevan. He loikoilivat aurinkotuoleissa, ja heidän paljaat, likaiset jalkansa roikkuivat tuolin reunan yli.

Heti minut nähdessään Jeremiah ponnahti pystyyn. »Hyvät naiset ja herrat-rat-rat», hän julisti juhlavasti ja kumarsi kuin sirkustirehtööri. »Luulenpa, että on aika nähdä... kesän ensimmäinen Belly-hyppy.»

Hivuttauduin vaivautuneena kauemmas. Jos liikkuisin liian nopeasti, pelini olisi pelattu – he ryntäisivät ajamaan minua takaa. »Ei onnistu», sanoin.

Silloin myös Conrad ja Steven nousivat ja saartoivat minut. »Et voi katkaista perinnettä», Steven sanoi. Conrad vain virnisti ilkeästi.

»Olen liian vanha tällaiseen», selitin epätoivoisena. Lähdin peruuttamaan, ja silloin he kävivät kimppuuni. Steven ja Jeremiah tarttuivat kumpikin ranteeseeni.

»Älkää nyt viitsikö», sanoin ja koetin kiemurrella irti heidän otteestaan. Painoin jalkani maahan, mutta he kiskoivat minut

mukaansa. Tiesin vastarinnan olevan hyödyttö, mutta tein silti aina kaikkeni, vaikka sainkin siitä palkkioksi vain naarmuja jalkapohjiini.

»Onko valmista?» Jeremiah sanoi ja kohotti minut kainaloista ilmaan.

Conrad tarrasi jalkoihini, ja sitten Steven otti kiinni oikeasta käsivarrestani Jeremiah'n pidellessä vasemmasta. He alkoivat keinuttaa minua edestakaisin kuin jauhosäkkiä. »Vihaan teitä!» karjuin heidän hekotuksensa yli.

»Yksi», Jeremiah aloitti.

»Kaksi», Steven jatkoi.

»Ja kolme», Conrad sanoi lopuksi. Sitten he heilauttivat minut altaaseen täysissä pukeissa. Molskahdin veteen niin että räiskähti. Pinnan alta kuulin heidän räjähtävän nauruun.

Pojat keksivät Belly-hypyn suunnilleen miljoona kesää sitten. Idean isä oli varmasti Steven. Inhosin koko touhua. Vaikka pääsin harvoin mukaan heidän ilonpitoonsa, pilan kohteena ei ollut hauska olla. Se sai minut tuntemaan itseni täysin voimattomaksi ja muistutti minua siitä, että olin ulkopuolinen, liian heikko taistelemaan vastaan – ja vain siksi, että olin tyttö. Jonkun pikkusisko.

Ennen aloin usein itkeä ja juoksin Susannah'n ja äidin luo, mutta siitä ei ollut apua. Pojat vain nimittivät minua kantelupukiksi. Mutta nyt niin ei kävisi. Tällä kertaa aioin nauraa mukana. Jos nauroin mukana, se ehkä pilaisi ainakin osan heidän ilostaan.

Kun nousin pintaan, hymyilin ja sanoin: »Olette edelleen kymmenvuotiaita.»

»Hautaan saakka», Steven julisti ylpeänä. Hän näytti niin omahyväiseltä, että mieleni teki roiskia hänet läpimäräksi ja kastella hänen rakkaat Hugo Boss -aurinkolasinsa, joihin hän oli tuhlanut kolmen viikon palkkansa.

Sitten sanoin: »Väänsit nilkkani nurin, Conrad.» Esitin, että uiminen heidän luokseen tuotti minulle vaikeuksia.

Hän asteli altaan reunalle. »Olen aika varma, että jäät henkiin», hän sanoi ja virnisti.

»Voisit silti auttaa minut ylös täältä», huomautin.

Hän kyykistyi ja ojensi kätesä, ja tartuin siihen.

»Kiitos», hykertelin mielissäni. Otin tiukan otteen hänen kädestään ja kiskaisin voimieni takaa. Hän horjahti, kaatui eteenpäin ja rojahti altaaseen vielä isommalla molskahduksella kuin minä. Nauroin varmasti hurjemmin kuin olin koskaan nauranut. Myös Jeremiah ja Steven hohottivat. Koko Cousins Beach taisi kuulla ulvontamme.

Conradin pää ilmestyi heti pintaan, ja hän ui luokseni parilla vedolla. Pelkäsin hänen olevan raivoissaan, mutta ei hän ollut, ei ainakaan täysin. Hän hymyili, mutta hymy näytti uhkaavalta. Syöksähdin häntä karkuun. »Etpäs saakaan kiinni!» hihkuin. »Olet liian hidas.»

Kauhoin pakoon aina, kun hän oli päästä liian lähelle. »Marco!» huikkasin ja kikatin.

Jeremiah ja Steven, jotka olivat jo menossa sisään, vastasivat: »Pollo!»

Se sai minut remahtamaan nauruun, mikä hidasti uimistani, ja Conrad nappasi kiinni jalastani. »Päästä irti», puuskutin naurun seasta.

Conrad pudisti päätään. »Eikö minun pitänyt olla liian hidas?» hän sanoi ja polski lähemmäs. Olimme altaan syvässä päässä. Hänen valkoinen t-paitansa oli läpimärkä, ja hänen kullanuskea ihonsa kuului sen läpi.

Välillemme oli yhtäkkiä laskeutunut kummallinen hiljaisuus. Hän piteli yhä kiinni jalastani, ja minun piti kamppailla pysyäkseni pinnalla. Hetken toivoin, että Jeremiah ja Steven olisivat yhä paikalla. En tiennyt miksi.

»Päästä irti», sanoin taas.

Hän veti minut jalasta luokseen. Näin lähellä häntä tunsin oloni hermostuneeksi, ja minua huimasi. Komensin häntä vielä

uudestaan, viimeisen kerran, vaikken tarkoittanutkaan sitä, mitä sanoin. »Päästä irti, Conrad.»

Silloin hän irrotti otteensa. Ja kiskaisi minut pinnan alle. Sillä ei ollut väliä. Pidättelin jo valmiiksi hengitystäni.



Isabel, Belly elää kesää varten. Kaikki hauska ja taianomainen tapahtuu kesällä, kun hän viettää kesäloman äitinsä ja tämän parhaan ystävän perheen kanssa rantatalossa meren äärellä Cousins Beachissä. Belly on tuntenut Jeremiahin ja Conradin aina, he ovat olleet hänelle kuin veljiä, toisinaan pieniä ihastuksia – ja kaikkea siltä väliiltä. Mutta tänä ihanana, hirveänä kesänä kaikki muuttuu.

Courtesy of Amazon Content Services LLC
and Wiip Productions, LLC

Cover photography © 2022 Amazon Content Services
LLC and Wiip Productions, LLC

Cover design © 2022 by Thunderwing



www.wsoy.fi

N84.2

ISBN 978-951-0-48327-5